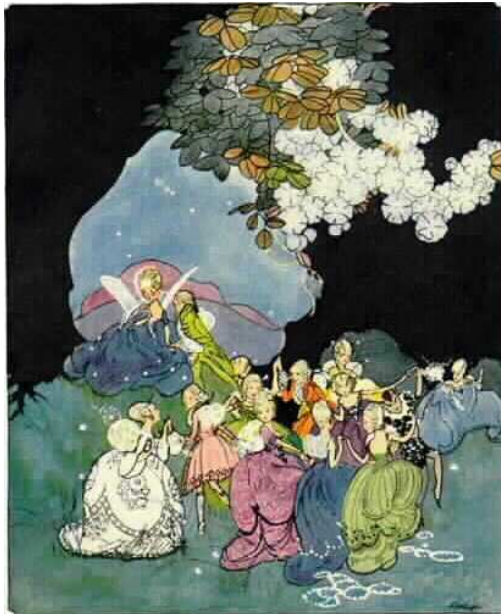

הפיה פיפס

ננסי קוקס-מקקורמיק

לחדר "שפיפס תבוא הנה."
 "פיפס?" שאלה בטי "מי זו פיפס?"
 "מי זו פיפס?" חזר יוני אחריה.
 "פיפס היא פיה, הפיה האמיתית של אור
 השמש" אמרה אמם לאט.
 שני הילדים רצו אל אמם "ספרי לנו. ספרי לנו.
 מי זו פיפס?"

קראה בטי.
 "כן, מי זו פיפס?"
 חזר אחריה יוני.
 "ובכן" התחילה
 אמא "אתם
 יודעים על פיות
 עצים שחיות
 ביערות."
 "כן, כן" אמרה
 בטי.

"אז פיפס היא לא אחת מהן" המשיכה אמא
 ואתם יודעים על פיות המערות שחיות עמוק
 באדמה ויוצאות החוצה רק פעם בשנה."

לפני הרבה, הרבה זמן, עמדו ליד חלון שני
 ילדים, ילדה קטנה בשם בטי וילד קטן בשם
 יוני. הם עמדו בחדר שלהם והביטו בגשם
 שירד בחוץ.

פק-פק-פק ירד הגשם ופתאום זיקוקי ברק
 נראו בשמיים ואחריהם קול הרעם,

בום-בום-בום. החלון רעדו והכל רעש וגעש
 ונהם כמו דוב גדול ומרוגז.
 "הייתי רוצה שהגשם יפסק" אמר יוני.
 "ואני הייתי רוצה לצאת ולשחק בחוץ" אמרה
 בטי.
 "ואני הייתי רוצה" אמרה אמא שלהם שנכנסה

שחיה גבוה מעל העננים וקראו לה פיפס.
ומה היא עשתה באותו הזמן? היא פשוט
גלשה על קרן אור השמש, יחד עם פיות

"הו, כן" אמר יוני "אני יודע על פיות המערות.
"ובכן" אמרה אמא "פיפס היא גם לא אחת
מהן."

"אז מי היא פיפס,
אמא?" שאלו שני
הילדים בבת אחת.
"פיפס היא פית אור
השמש האמיתית"
אמרה אמא "אבל אני
לא יודעת איך היא
נראית, כי לא ראיתי

אותה אף פעם. אבל כשהייתי ילדה קטנה
אמא שלי אמרה לי שאם הנך מאמין בה ורוצה
מאוד לראות אותה, היא לפעמים יכולה לבוא
ולשחק איתך."

"הו, כמה שאני רוצה שפיפס תבוא" אמרה
בטי.

"ואני רוצה שפיפס תבוא" אמר יוני.
וכשהם כך ביקשו וביקשו וביקשו שפיפס תבוא
לשחק איתם, הייתה באמת פית אור השמש,

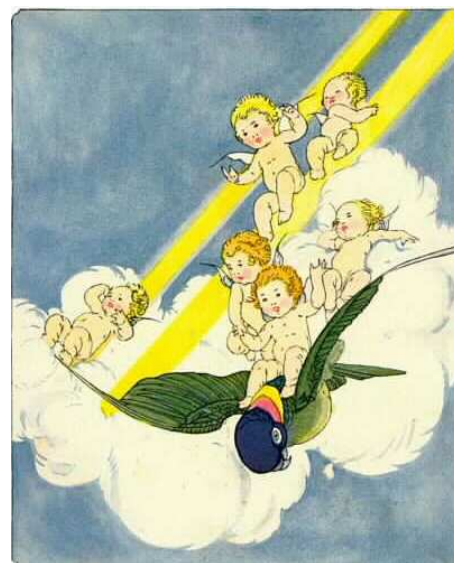
וכך, כדי שהילדים יוכלו לראות אותה, היא
הייתה צריכה לקבל אישור מהמלכה שיושבת

על כס עשוי כולו קרני שמש, ושנית הייתה
צריכה להשיג גלימה וברדס. כי היא הייתה

אחרות, שם בשמיים, מעל העננים הכהים.
והיא הייתה מאושרת, כי פיפס היא תמיד
מאושרת. היא רוקדת ומשחקת בין קרני

השמש, אך בדיוק
אז שמעה פיפס
שילדה קטנה בשם
בטי, וילד קטן
בשם יוני מאוד
רוצים ורוצים שהיא
תרד אליהם
ותשחק איתם.
ומאחר שהילדים
האלה ביקשו

וביקשו כל כך חזק, פיפס החליטה לרדת
ולשחק איתם. אך כמובן היא לא יכלה לעשות
זאת אלא אם הם יראו אותה. ולשם כך היא
הייתה צריכה לקבל אישור ממלכת הפיות
להראות את עצמה, כי מעולם, מעולם אבל
מעולם שום ילד על פני האדמה לא ראה את
פיפס.

שמחה מאוד פיפס ורקדה בין קרני השמש, כי
הייתה עכשיו כבר מוכנה לרדת ולשחק עם
הילדים מכדור הארץ.
אך הגלימה כל כך מצאה חן בעיניה של פיפס
שהיא ביקשה מהמלכה: "מלכתי, הגלימה
הכחולה עם שולי זהב כה יפה. האם אוכל
לשמור אותה לעצמי?"
"לא, פיפס יקירתי" ענתה המלכה "כי אחרת
בשמיים ישאר חתך ולכן תצטרכי להחזירה

זורחת כמו אור השמש ובהירה מדי כדי שילדי
הארץ יוכלו להביט עליה.
ולאחר שבטי ויוני כל כך ביקשו וביקשו לראות
אותה, פיפס רקדה על קרן שמש עד לכס
המלכה וביקשה:
"מלכתי, מלכת האור אני זקוקה לגלימה, כדי
להביא קצת אור השמש לילדים בטי ויוני,
שרוצים לצאת ולשחק."
המלכה חייכה ושאלה: "ואיזה צבע גלימה
היית רוצה, פיפס היקרה, ורוד, כחול או
אפור?"
פיפס צחקה צחוק קטן ואמרה: "אני רוצה
גלימה כחולה ומשובצת בזהב, כדי שאור
השמש ימצא בכל קפל."
ואז מלכת הפיות שלחה כמה מהפיות כדי
שיחתכו קטע מהשמיים הכחולים, הבהירים.
מהר מאוד הפיות חזרו עם קטע של שמים,
וכהרף עין המלכה הפכה אותו לגלימה עם
ברדס. ואחר כך כיסתה את השוליים בקרני
שמש צהובים וחמים.

למקום."

ואז מלכת הפיות וכל יתר הפיות התחיל לשיר
במקהלה:

"לכי פיפס בגלימה כחולה

קחי את אור השמש איתך

כדי לדחות את העננים הכבדים

כי האביב יגיע בקרוב.

הגיע זמן שהציפור תבנה קן

לגוזלים שלה

ושהפרחים יתעוררו ויפרחו

וישמחו את העולם ביופיים."

פיפס לקחה את הגלימה עם ברדס עשויים

מקטע של שמיים, והיא אספה את כל הפיות

ואמרה: "עכשיו ארד לשחק עם בטי ועם יוני."

"אבל איך תעברי דרך העננים הכבדים

האלה?" קראו הפיות "הרי אין קרני שמש

שעליהם תוכלי לגלוש."

"הו" אמרה פיפס "אעשה גשר קטן מעל

העננים האלה מצד אחד ומצד שני, ועליו אני

עבור.

"ומי מה תעשי את הגשר?" קראו הפיות "הרי

כאן רק גשם וקרני השמש."

"זה בדיוק מה שצריך" ענתה פיפס "ניקח

הרבה קרני שמש ונשחיל עליהם את טיפות

הגשם, כמו חרוזים על חוט."

הפיות אחדות רצו לאסוף טיפות גשם ואחרות

אספו קרני שמש ובקרוב היה להן כל החומר

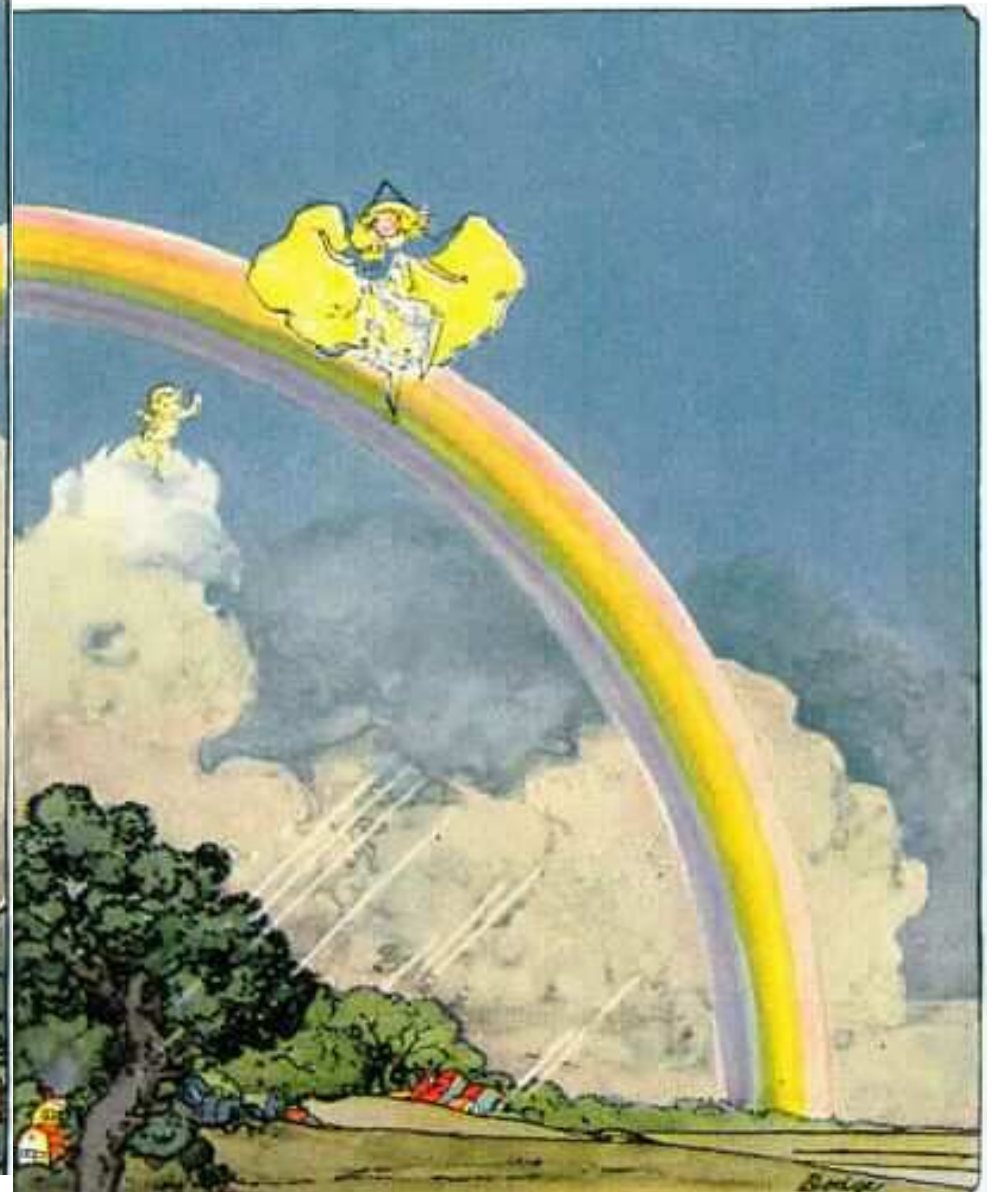
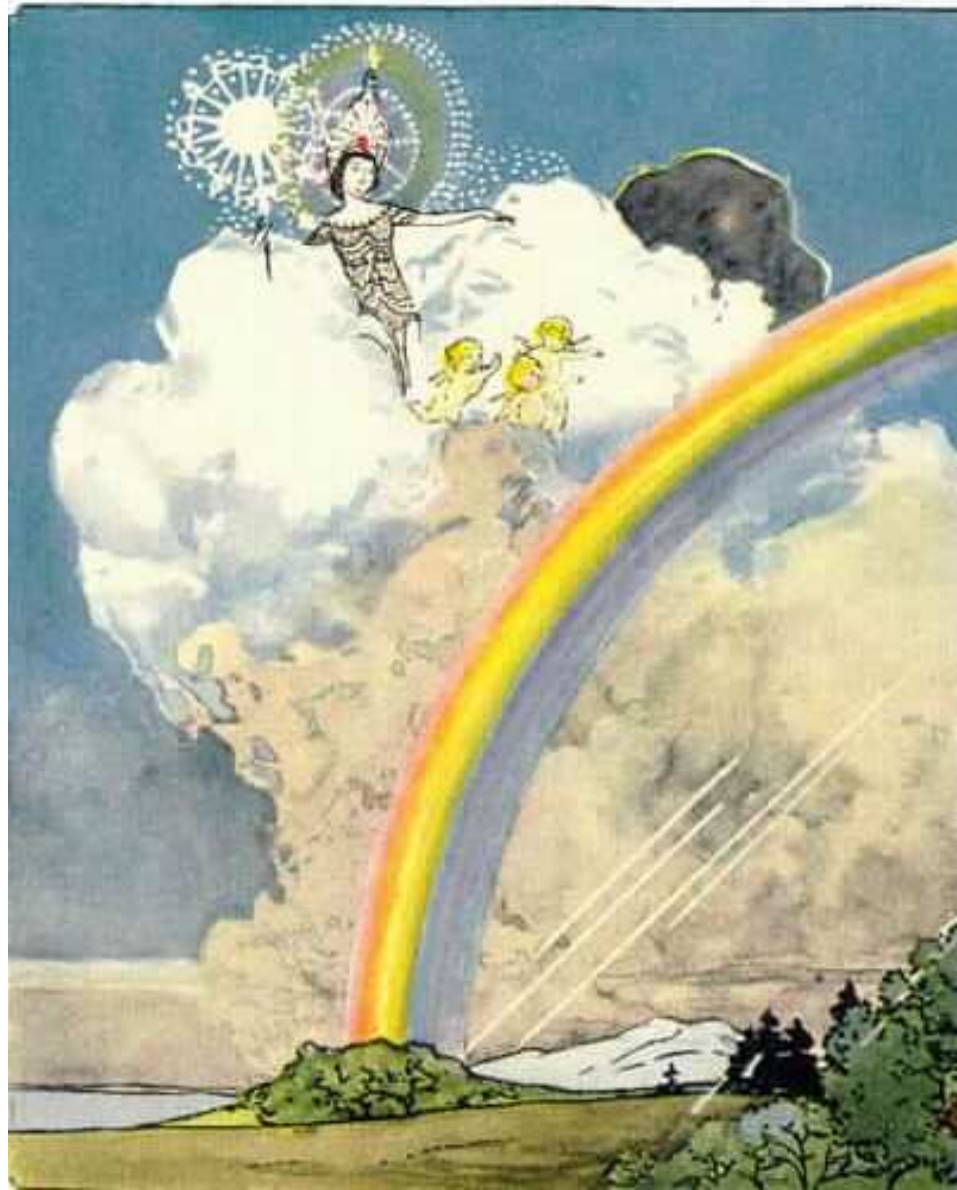
הנחוץ. והן השחילו את קרני השמש דרך

הטיפות וחלק מהם נעשו אדומות, חלק

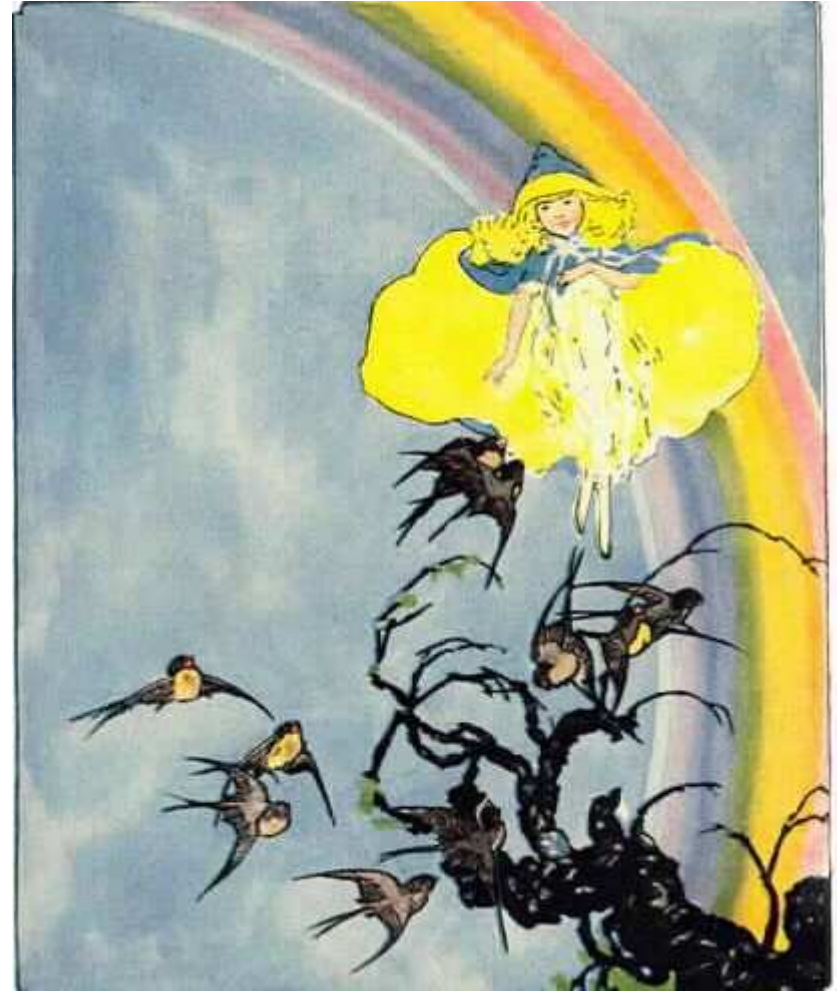
כתומות, חלק צהובות, חלק מהם נראה ירוק,

חלק כחול, וחלק סגול.

והן שמו את הקרניים הסגולות מעל ענני

הגשם בקשת גדולה, כך שכל קצה שלה נשען
על האדמה. ומעל אלה שמו את הקרניים
הכחולות, ואחר כך ירוקות וצהובות וכתומות
ואליהם את הקרניים האדומות הנהדרות.

"עכשיו" אמרה פיפס "יש לי קשת יפה כדי
לגלוש עליה. היא התחילה לגלוש על הקשת
בדרכה לכדור הארץ. היא גלשה וגלשה וגלשה
ובטי ויוני ביקשו וביקשו וביקשו שהיא תבוא.
וכשהם ביקשו הכי חזק, נפסק הגשם והרעש
געש ונהימה נחלשו ורק בקושי ניתן היה
לשמוע אותם, ולפני החלון עבור סנוניות
שקראו: "פיפס, פיפס, פיפס!"
וגם להקה שלמה של זרזירים עברה וגם הם
צפצפו: "פייפס! פייפס, פייפס." ואז קרן
שמש זהובה עברה בדיוק ליד העץ הגדול
שבחצר, ושם כל הציפורים קראו "פייפס!"
וליד גזע העץ הגדול, שם איפה שהשמש
זורחת בין העלים, בטי ויוני ראו דמות קטנה
ויפה ביותר. וכשהם רצו לקראתה אור השמש
נפרסה מעל כל הבתים והחצרות שבסביבה.
בטי קראה בהתרגשות: "מי את?"
והדמות היפה אמרה להם זאת בשיר קטן:
"שמי פיפס, ילד וילדה קטנים
באתי להביא לכם שמחה ואושר

עם קרני שמש ושמיים כחולים
ולשחק משחקים עליזים אתכם."

"כמה יפה" אמרה בטי "בגלל הגשם צריכים
היינו להשאר בבית, והכל היה כל כך חשוך

ועצוב עד שבאת."
"ומה נשחק?" שאלה פיפס.
"אולי במחבואים" אמרו בטי ויוני.
וכך בטי ויוני ופית קרני השמש האמיתית

שיחקו במחבואים
בחצר. ובכל מקום
שם הלכה פיפס הכל
נעשה בהיר ושמח.
הצללים ברחו לפניה
והדשא נראה ירוק
יותר וטרי יותר
והציפורים התחילו
לשיר.

הציפורים בוודאי
הכירו אותה כי הם
עפו תמיד סמוך לה
וצפצפו: "פייפס! פייפס, פייפס."
אבל בטי ויוני התעייפו מהמשחק ורצו לנוח.
"גם את עייפה? פיפס" שאלה בטי.
"הו לא" ענתה פיפס "כי אני פית אור השמש

ומאושרת מאוד ואני אף פעם לא מתעייפת.
"אמרי" שאל יוני "האם את משחקת כך כל הזמן?"

"לא" ענתה פיפס "אני צריכה גם לעבוד. אני עוזרת לנבטים לצאת מהאדמה ואני צובעת את הדשא בירוק, ואני שמה צבע אדום יפה על תפוחי עץ ואפרסקים.

אני גם מבשילה חיטה ותירס וכשהאדמה מתייבשת אני מביאה מים לעננים והם הופכים לגשם ומשקים את האדמה. אני משתדלת מאוד שכולם יהיו שמחים ומאושרים. היא הצביעה על הקשת בענן.

"גם זה עשוי מאור השמש" אמרה "מאלפי, אלפי ואלפי טיפות מים ומאלפי, אלפי ואלפי קרני שמש. וכשאתם תראו את קשת בענן תדעו כי הגשם עומד להפסק וזוהר השמש חוזר, כי זהו גשר קטן שעליו כל פיות השמש גולשות לאדמה אחרי הגשם."

אך כשהיא כך דיברה, נראה שהקשת דועכת. תחילה נעלם האדום, אחר כך הכתום, אחר

כך הצהוב והירוק והכחול ובסוף נעלם גם הסגול.

"הנה, היא נעלמה" אמר יוני "אבל הביטי כמה שהשמיים כחולים."

"כמו הגלימה שלך" אמרה בטי.

"מובן" אמרה פיפס "כי הגלימה שלי עשויה מקטע של שמיים. ואם תסתכלו היטב, תראו

חור בתוך שמים. זה החור שנשאר אחרי

שחתכו חומר לגלימה שלי.

"כן, בטוח" אמרה בטי.

"גם אני רואה" אמר יוני.

וגם השמלה שלך עשויה משמיים כחולים?" שאלה בטי.

"לא, השמלה שלי היא כולה מקרני האור" אמרה פיפס.

"הייתי רוצה לראות אותה" אמרה בטי. אז

פיפס הורידה את הגלימה, וכשהיא עשתה כך

משב רוח חזק תפס את הגלימה והרים אותה

גבוה, גבוה, והילדים הביטו איך היא מגביהה

ומגביהה, עד שהגיעה למקום בו היה חור

לא יכלו למצוא אותה. ותוך כדי חיפושים הם שמעו שאמא קוראת להם לבוא ולאכול ארוחת עשר.

הם באו ושתו חלב ואכלו לחם בדבש ואחר כך סיפרו לאמא על פיפס ועל היעלמותה.

נאמא אמרה: "זאת הייתה פית קרני השמש האמיתית שסיפרתי לכם עליה. זו היא שהביאה הנה את כל אור השמש הזה." "אבל למה לא נוכל לראות אותה יותר?" שאלו הילדים.

ואמא הסבירה: כי היא זוהרת כמו שמש וכשהיא הורידה את הגלימה הייתה בהירה מדי כדי שתראו אותה, אך היא איתנו כל הזמן, למרות שאנו לא רואים אותה. אני לא אשתומם אם כאן סביב יש עוד הרבה פיות קרני השמש כמו פיפס, והן תמיד כאן כשהשמש זורחת.

"אבל אמא, מה עושות פיות השמש בלילה?" שאלו בטי ויוני.

"אתם יודעים מה אני חושבת?" אמרה אמא

בשמיים. והם ראו שהיא סתמה את החור ואי-אפשר היה לראות אפילו איפה הוא היה. "וי" אמרה בטי "מה תעשי עכשיו בלי הגלימה?"

אבל כשהיא הסתובבה, היא לא ראתה את פיפס. פיפס נעלמה. ורק אור השמש נשאר בכל מקום.

בטי ויוני חיפשו וחפשו את פיפס בכל מקום אך

"הייתה לה גלימה כחולה, בהירה ביותר עם שוליים של זהב, והיו לה תלתלים זהובים עם ברדס עליהם. והיו לה עיניים כחולות ובהירות ולחיים עגולות סמוקות."

אמא עשתה בובה בדיוק כזו והילדים היו מאושרים כשקיבלו את בובת פיפס שלהם. אפילו כשהלכו לבקר אצל החברים או אצל סבתא שלהם, לקחו איתם את פיפס, כדי שהיא תביא לכל מקום אור שמש ואושר.

"אני חושבת שפיפס והפיות האחרות נושאות בלילה שרביטים עם כוכבים בקצה, וכשאתם יוצאים בלילה של שמיים פתוחים ורואים את כל הכוכבים הקטנים, כל אחד מהם הוא אולי פית קרני שמש שמשגיחות על ילדים, איתם שיחקו, ודואגות שהם ישנו בשקט ויחלמו חלומות יפים."

"אמא" אמרה בטי "אם אנחנו לא יכולים לראות את פיפס אולי נוכל לקבל בובה שתדמה לה." "הו, זה יהיה נהדר" אמר יוני. "ואיך היא נראתה?" שאלה אמא.